

stránce pak jen v tom směru, zda úřad užívaje volného uvážení nepřekročil mezi, které zákon jeho volné úvaze vytkl (srovnej nále z 21. ledna 1919 č. 191, Boh. čís. 13).

Žalovaný úřad založil své rozhodnutí na úvaze, která přihlížela náležitě k oběma okolnostem, jež stížnost uznává za směrodatné. Vycházel ze skutečnosti, že o zadání honitby jeví se takový zájem u samotných členů honebního společenstva, že jest to zárukou, že se při veřejné dražbě docílí mnohem většího nájmu, než za který honební výbor zadal honitbu z volné ruky.

Tato skutečnost značného zájmu jest také správními spisy doložena. Vždyť již původní nabídka Josefa N. v řízení nabídkovém byla skoro třikráte tak vysoká jako přijatá nabídka Jana J.

Dále prohlašují někteří z 36 stěžovatelů na rozhodnutí okresního výboru, jímž zadání z volné ruky schváleno, že účastní se již po léta provozování honitby tamtéž a že zúčastní se také této dražby, i jsou ochotni nabídnouti peněz mnohem vyšší, než J. nabídl.

S druhým požadavkem stížnosti, s rozumným provozováním honitby a hájením zemědělských zájmů členů honebního společenstva, vypořádává se naříkané rozhodnutí poukázáním jich do dražebních podmínek, jak to již sám honební výbor učinil, pojav ustanovení jím ve stížnosti hájené do původních nájemních podmínek hned při vypsání nabídkového řízení, čímž zájmy ty mohou dojíti dostatečné ochrany.

Dovolává-li se stížnost souhlasu 68 členů společenstva se zadáním honitby výhradně místnímu rolnictvu, byť i za cenu menší, možno poukázati k tomu, že žalovaný úřad patrně na základě spisů přihlížel k tomu, že podepsavším nebyly asi ještě známy nabídky výše nájemného a že z osob podepsavších toto prohlášení odvolaly dvě své podpisy výslovně jako neplatné a že z dalších téměř celá třetina podepsala přímo stížnost proti zadání honitby Janu J. za 350 K.

Konečně nelze jistě s plným oprávněním říci, že by jen místní rolník a ne také místní továrník a spolujitel místních pozemků i člen honebního společenstva, jakým jest Josef N. 1000 K nabídnuvší, měl osobní zkušenosti o tom, jaký stav zvěře jest místním poměrům přiměřený a že by se nemohlo i od tohoto druhého uchazeče očekávati, že těmto podmínkám vyhoví.

Když tudíž za těchto okolností žalovaný úřad nepřiznal nabídce Jana J. eminentní přednosti v zájmu všech členů honebního společenstva, aby byla z volné ruky přijata a dána jí přednost před veřejnou dražbou slibující plný zdar, nevybočil tím nikterak z mezí volného uvážení zákonem mu svěřeného. Proto není naříkané rozhodnutí v rozporu se zákonem. Ježto pak okolnosti, jež stížnost chce míti vyšetřeny, nejsou skutečnostmi, nýbrž pouhými úvahami, nelze shledati ani vady řízení, pročež bylo stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 590.

Vyživovací příspěvek: * K nákladům nutné výživy patří také náklady na přiměřenou výchovu a vzdělání osob, pro něž se vyživovací příspěvek žádá.

(Nález ze dne 22. listopadu 1920 č. 3983).

Věc: Anna Šimáňová v Hájku (adv. Dr. Art. Kornell z Mladé Boleslavi) proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím odepřen byl v pořadu instančním synu stěžovatelčinu Jaroslavu od 1. října 1919 vyž. příspěvek, jenž do té doby byl poskytován za otce, jenž v roce 1915 povolán byl k službě vojenské. Zastavení odůvodněno tím, že jeho výživu nelze již pokládati za ohroženu.

O stížnosti proti tomu podané nejvyšší správní soud uvážil toto:

Jak ze spisů je zřejmo, byl stěžovatelčinu synu Jaroslavovi, studujícímu na evangelickém učitelském ústavě v Čáslavi, vyživovací příspěvek zastaven z toho důvodu, že dle udání matčina požívá stipendia a je vydržován svým dědečkem. O těchto okolnostech jest úřední záznam ve spisech.

Ve svém odvolání k II. stolici stěžovatelka uvedla, že by odnětím příspěvku synovi byla donucena vzítí jej ze studií, čemuž rozumětí jest tak, že by bez onoho příspěvku pro syna nemohla hraditi náklad na jeho studie. Náklad na přiměřené vzdělání nelze však podle názoru nejvyššího správního soudu vylučovati, jde-li o posouzení otázky, je-li zajištěna výživa nezletilých příslušníků povolaneého, kteří dosud výdělečně činni nejsou. Se zřetelem k onomu tvrzení v odvolání a ježto uvedený záznam ve spisech určité údaje o výši a způsobu podpor Jaroslavu Š. dědem poskytovaných neobsahuje, bylo věcí úřadu odvolacího, aby v tomto směru řízení doplnil, neboť teprve, kdyby opíral se o zjištění těchto skutečností, měl by úsudek úřadu, že výživa Jaroslava Š. již ohrožena není, dostatečnou oporu. Poněvadž žalovaný úřad opomenul skutkový základ svého rozhodnutí takto doplniti, shledal nejvyšší správní soud provedené řízení vadným a zrušil proto naříkané rozhodnutí na něm založené podle § 6 zákona o správn. soudě.

Č. 591.

Farmaceutické výrobky: * Vzhledem na ustanovení nař. min. vnitra ze dne 17. prosince 1894 č. 239 ř. z. a ze dne 16. dubna 1901 č. 40 ř. z. nejsou výroba a prodej farmaceutických specialit lékárníky podmíněny výslovným povolením úředním. Zákaz výroby a prodeje musí býti proto přesně odůvodněn.

(Nález ze dne 22. listopadu 1920 č. 6516.)

Věc: Ph. Mr. Richard Pohl na Smíchově proti ministerstvu pro veřejné zdravotnictví a tělesnou výchovu v Praze stran nepřipuštění výroby přípravku »Ikafer.«

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Žalovaný úřad naříkaným rozhodnutím nepřipustil prozatím všeobecný prodej přípravku »Ikafer«, který stěžovatel hodlá vy-